

TERCER CONGRÉS
CATALANISTA
2008-2009

ÀMBIT DE POLÍTICA

BASE SOCIAL DE LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA

3.7 Empresaris i organitzacions empresarials

Autor: Sr. Francesc Llobet

Emprenedor i Consultor. President de la Fundació Catalunya Empresa Oberta

Catalunya porta anys en una cruïlla històrica sense acabar de decidir el rumb, instal·lada en la inacció i la incapacitat de prendre aquelles decisions que el país i la gent que hi viu necessita. Malauradament, d'aquesta decisió en depèn el benestar i la qualitat de vida, no només de la nostra generació, sinó principalment de les futures generacions de catalans.

Si des de fa anys la situació de Catalunya per afrontar els reptes de l'economia global no convidava en absolut a l'optimisme, la pitjor crisi econòmica que ha viscut el món des de mitjans del segle passat ens ha fet veure, amb més claredat si calia, la trista realitat i els peus de fang del nostre model econòmic de les últimes dècades.

Els anys de daurada decadència, amb un creixement econòmic inflat, basat en la construcció, l'especulació immobiliària, els serveis de baix valor afegit amb ma d'obra barata i el finançament bancari que ha anat engreixant la bombolla immobiliària en comptes de finançar empreses i projectes innovadors, han acabat amb un sotrac. El món de fantasia s'ha acabat i mai s'havien començat a construir els fonaments necessaris per tenir un sistema productiu més sòlid quan tot el que està passant arribés.

Una part –molta- ha estat culpa nostra. D'una banda, les nostres administracions mai han fet una aposta decidida per esdevenir un país potent a l'economia global de la informació i el coneixement. Molts estudis sobre el què s'havia de fer, però poques accions. Calia –i encara cal- fer masses coses, durant massa temps, la majoria d'elles intangibles i difícils de rendibilitzar electoralment a curt termini. Per tant, no s'han fet.

D' altra banda, a l' empresariat català li ha mancat voluntat i capacitat d' innovació, assumptió de riscos, cooperació i obertura als mercats globalitzats. Si a més, hi afegim l' actual absència de mentalitat emprenedora malgrat el mite dominant de país d' emprenedor, realment serà molt complicat capgirar una situació a la que hem arribat després de molts anys de conrear una mentalitat col·lectiva que d' emprenedora, ambiciosa i innovadora en té ben poc, i que es pot constatar en molts àmbits de la societat. Però ho haurem de fer.

Tanmateix una bona part dels problemes que tenim vénen de la nostra pertinença a Espanya o, més ben dit, de com està configurada aquesta pertinença. No cal estendre's massa a explicar allò que tots ja coneixem: un dèficit fiscal escandalós que no permet fer grans inversions estratègiques, el dèficit d' inversió en infraestructures, la manca de capacitat de decisió sobre aspectes estratègics fonamentals per a la nostra competitivitat, o la pèrdua d' un percentatge elevadíssim del nostre temps i energies en negociacions, discussions, pedagogies, justificacions i debats estèrils.

Ara és el moment d' assentar unes noves bases per arreglar les dues vessants del problema i definir el nostre model econòmic del futur. No es tracta d' evitar les conseqüències de l' actual crisi, ja no hi som a temps, sinó de si serem capaços de construir algun fonament nou per quan la crisi acabi i comenci novament un període de creixement. Hem de decidir si seguirem apostant per ser un model subaltern, que s' anirà accentuant amb el temps, o apostem decididament per ser una petita economia capdavantera en l' economia del coneixement resultant de la crisi actual.

No cal dir que per ser novament un país pròsper i amb cert pes només hi ha una opció: esdevenir una petita economia competitiva en l' economia global del coneixement. I Catalunya ho podria ser, té les condicions per ser-ho. Però per aconseguir-ho necessitem una classe empresarial que s' obri al món sense complexos i unes administracions catalanes que facin el mateix. També les mesures i inversions que calguin. I ni tant sols amb això n' hi hauria prou.

Necessitem solucionar d' una vegada per totes els problemes derivats de les barreres externes que ens ho impedeixen. I és que sembla evident que, per poder fer aquesta

aposta decidida, qualsevol país necessita definir estratègies competitives diferenciades, tenir control sobre els recursos que genera, tenir capacitat de decisió sobre les seves infraestructures o poder establir aliances internacionals de cooperació.

També sembla evident que un país sense Estat només pot obtenir aquesta capacitat de dues maneres: o bé el model de l'Estat on és li ho permet, o bé esdevenint ell mateix un Estat. Però el que ja està absolutament demostrat és que Espanya mai serà un Estat amb un model que ens ho permeti. Apostar per aquesta via és una utopia i una pèrdua de temps. Per tant, si volem tenir una economia potent i una societat de qualitat per a les properes generacions, l'única via possible que ens queda és disposar d'un Estat propi a la Unió Europea.

I podríem dir que estem de sort, perquè en la Unió Europea del segle XXI aquest objectiu és possible sense cap tipus de traumatisme que no sigui el debat estrictament democràtic, com demostren altres casos d'actualitat. També és molt recomanable, ja que els Estats més competitius són de la mida de Catalunya. A més és modern, ja que els principals acadèmics de l'economia de la globalització debaten sobre la grandària ideal dels Estats per a competir en l'economia del segle XXI

Per tot això, la societat catalana en el seu conjunt ha de fer una aposta decidida i definir una estratègia que ens porti a tenir un Estat propi a la Unió Europea al més aviat possible. I ho hem de fer passant full i sense fer victimisme. Sense discussions i debats que ens fan estar sempre en el mateix punt. Sense anar contra ningú i sense ressentiments, explicant què serà més operatiu i amb què hi sortirem guanyant tots. En definitiva, fent la nostra via i mirant cap endavant, establint estratègies clares i donant passes decisives en la seva execució.

I en tot aquest procés una de les potes importants han de ser els emprenedors, els empresaris i les organitzacions que els representen. Al cap i a la fi, en aquest document es parla d'economia, qualitat de vida, benestar i competitivitat empresarial, i del posicionament futur de Catalunya en l'economia global. I a tots els emprenedors que volen fer negocis aportant valor a la societat els afecta la situació actual. Ara ja no es pot ser neutre, perquè sembla evident que totes les alternatives possibles s'han intentat i cap d'elles ha solucionat el problema.

Al segle passat els empresaris catalans ho van tenir clar i van definir una estratègia, molt discutible, però clara i pragmàtica en aquell moment: sacrificar poder polític i financer per un mercat espanyol captiu. Fa molt de temps que aquesta estratègia ha esdevingut utòpica i inútil: seguim sacrificant el poder polític i financer però fa molts anys que el mercat captiu espanyol ja no existeix. I encara que existís, seria totalment insuficient per a les necessitats de les empreses catalanes que volen ser competitives. Costa molt modificar les inèrcies i la cultura, però ara cal que els emprenedors i empresaris més innovadors, els que no tenen servituds, pors ni complexos agafin les regnes de les organitzacions empresarials per conduir-les a defensar l'única estratègia pragmàtica per Catalunya al segle XXI.

=====

Barcelona, 7 de maig de 2009